

af Velvære, at en Familie har 2,500 Kr. om Aaret. I hvert Tilfælde have vi jo fra Embedsmænds Side — selv fra Professorens Side — hørt Klager over Utilstrækkeligheden af deres Lønninger. Og naar Middellindtægten er 2,500 Kr., se vi, hvor uendelig lidt den store Mængde af Familier, i Virkeligheden har at leve af. Kampen for Livet, for Indtægterne, for blot at naa den Middellindtægt af 2,500 Kr. bliver bestandig skarper og skarper, jo mere Menneskemængden tiltager, og jo mindre Fremgangen er i de bærende Erhverv i Landet. Kunde Socialdemokratiet ved sin Virksomhed omkring i Landene bringe det dertil, at Arbejdslønnen rundt omkring i hele Verden steg, at Samfundsideindtægterne bestandig fordeltes bedre og bedre, ligeligere og ligeligere mellem alle Klasser i Samfundet, kunde de bringe det dertil, at de, der hidtil have sultet eller hidtil ikke have kunnet spise sig helt mætte, kunde erhverve sig en Indtægt, der blot var henimod det, der her viser sig at være Middellindtægten, er det en Selvfølge, at de producerende Erhverv hele Verden over i Djebliffet næppe vilde slaa til til at producere det da fornødne. Det, der hindrer, at slikt kan ske, er selvfølgelig de uhyre Byrder, Regeringerne kaste paa Befolkningerne, og de Midler, de anvende for at erhverve sig Penge til deres forskelligartede uproduktive Foretagender. Først og fremmest er der de Toldmure, der rejsses mellem Folkene. Kunde man bringe det dertil, at de saldt, at foreløbigt Europa dannede et Toldforbund med den øvrige Verden, er det selvindlysende, at Handel og Industri vilde faa et forøget Opving. Protektionisterne i alle Lande paastaar rigtignok, at den Dag, Toldmurene saldt, ødelægges den nationale Industri. Men jeg tror ikke, at den europæiske Industri vilde gaa til Grunde, fordi Toldmurene mellem de europæiske Stater bleve nedrevne. Tværtimod tror jeg, at den vilde faa et mægtigt Opving. Det tykke Toldforbund gif forud for Tysklands Enhed, og en Nedrivelse af Toldmurene vilde ubetinget være det nødvendige Forarbejde for „de forenede europæiske Stater“. Den Tid ligger fjernt, at slikt kan naas, men at den vil komme, er klart. En Nedrivelse af Toldmurene vilde ogsaa bevirke, at Regeringerne bleve satte ude af Stand til at skaffe sig Midler til deres uhyre militære Foranstaltninger. Gennem Formue- og Veisligheidsstatter faar ingen Regering tilstrækkelige Midler til at vedligeholde de uhyre Rüstninger, under hvilke Europa sukker. En Nedrivelse af Toldmurene vilde i og for sig selv overflødig

gøre al Krig paa samme Tid, som den vilde gøre Krig aldeles umulig. Men om vi end ikke her kunne bevirke noget slikt, kunne vi dog i alle Tilfælde inden for vore egne Grænser gaa i Epidisen.

Foruden ved at bringe de indirekte Skatter ned, vilde man naturligvis ogsaa ved et andet Middel kunne bringe bedre Erhvervsforhold i vort Land saavel som i hele den civiliserede Verden. Det erede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) viste os selv i Saar, at det var umuligt at nedbringe den Byrde, der hviler paa Landbruget i Kraft af Renten af de uhyre Prioriteter, fordi Spanien om faa Dage skal have et Laan paa 40 Mill. Pd. Sterling, og Rusland ogsaa skal have et lignende Laan. Det er de bestandig tiltagende Statslaan, der gør det umuligt at bringe Renten ned til et passende Minimum. Og hvad er disse Statslaan andet end Repræsentativer for Regeringernes Trang til stadig større militære Bevillinger? Kunde Europas Folk enes om at affaase Statslaan, var der ved for Kuponskriverne Muligheden for at fortsætte deres Erhverv affaaren. Det er jo klart, at det er disse Laan, der bestandig holde Renten oppe. Hvad betyder disse Statslaan? Det er kun en Tribut til Kapitalisterne i Europa, de skulle bruges, siges der, til Udførelse af nødvendige Arbejder. Hvad enten det er Jærnbaner eller Fæstninger, man vil bygge, trænger Regeringerne til Penge, og i Tillid til de betydelige indirekte Skatter, de kunne gøre Regning paa Aar efter Aar, kunne de kontrahere om disse Laan med Børsens Matadorer. Men det er dog indlysende, at vare Regeringerne affaarne fra Statslaan, vilde derfor ikke nødvendige Arbejder blive lagte til Side. Den eksisterende Menneskehed maa arbejde for at kunne leve. De Arbejder, som udføres, Fæstninger eller Jærnbaner, udføres af den Slægt, som eksisterer i Djebliffet, og den eksisterende Slægt lever ved de frembragte Fornødenheder i de sidst forløbne Aar, og disse Laan skulle altsaa kun benyttes som Middel til at kunne fordele Livets tilstedeværende Fornødenheder til alle Deltagerne i Arbejdets Udførelse. Men det er jo en Selvfølge, at en saadan Fordeling af Fornødenhederne i Forhold til Arbejdet kunde foregaa uden Statslaan, uden at man gif til Børsens Fyrster og forlangte deres Tilladelse til Arbejdets Udførelse mod først at give dem en Provision i Form af Kurstab og dernæst en aarlig Godtgørelse i Form af Renter. Hvorledes Fordelingen uden Statslaan skulde udføres, burde de Herrer Nationaløkonomer kunne udfinde, det vilde vist være en nyttigere